

Ekumeeninen lähetyspyhä - Ekumeniska missionshelgen
10.–11.10.2026

Usko ja epäusko
Tro och otro

**Aineistoa kristittyjen yhteisen
ekumeenisen lähetyspyhän viettoon**

10.–11.10.2026

**Material för firandet av de kristnas gemensamma
ekumeniska missionshelg**

Sisällys Innehåll

Saatteeksi - Inledning	3
Evangeliumi: Usko ja epäusko	4
Evangelium: Tro och otro	5
Vanhan testamentin teksti	5
Gamla testamentets text	6
Uuden testamentin teksti	7
Nya testamentets text	8
Rukous - Bön	9
Kirjoittajat - Medverkande	11

Saatteeksi

Kun eri kirkoissa vietämme ekumeenista lähetyspyhää, olemme oikeastaan ekumenian, kristittyjen ykseyden ja yhteyden juurilla. Jeesuksen rukous kristittyjen ykseydestä liittyi nimenomaan siihen, että keskenään erilaisten Jeesuksen seuraajien keskinäinen rakkaus ja ykseys saavat muut uskomaan. ”Jotta maailma uskoisi Sinun lähettäneen minut.”

Kristittyjen ykseys ja lähetys liittyvät siis äärimmäisen tiukasti yhteen.

Voimme kuvitella toisen vaihtoehdon – tai oikeastaan elämme sitä usein todeksi: Jeesuksen seuraajien keskinäinen epäyhtenäisyys, jakautuneisuus, jopa riitaisuus puolestaan karkottavat ihmisiä, lisäävät epäuskoa ja kriittisyyttä kirkkoa ja kristinuskoa kohtaan. Eivätkö nuo riitelijät osaa edes keskenään elää sovussa... miksi ihmeessä uskoisin sitä sanomaa rakastavasta Jumalasta, jota he yrittävät kertoa?

Tämän syksyn lähetyspyhän teemana onkin osuvasti usko ja epäusko. Me kaikki voimme vaikuttaa siihen, millaista kuvaa kristittyjen ykseydestä annamme, ja mikä tärkeämpää, miten elämme sitä arjessa todeksi. Ekumeenista lähetyspyhää viettäessämme voimme ylittää kirkkokuntia jakavat raja-aidat ja keskittyä yhteyteen, rukoukseen toistemme ja koko maailman puolesta - ja ilosanoman kertomiseen.

Suomessa vietetty yli neljännesvuosisadan ajan lokakuun toisena viikonloppuna – tänä vuonna 10.-11. lokakuuta. Tänä pyhänä meitä kutsutaan rukoilemaan erityisesti oman kotipaikkakunnallamme toimivien seurakuntien ja järjestöjen lähetystyön puolesta. Voimme kutsua naapuriseurakunnan lähetysväkeä tilaisuuksiimme jakamaan ajatuksia ja kokemuksia lähetystyöstä. Voimme oppia syvemmin ymmärtämään ja kunnioittamaan toistemme tekemää työtä sekä vahvistamaan yhteistä kristillistä todistusta.

Kun eri kirkkokunnissa, seurakunnissa ja kristillisissä yhteisöissä vietämme yhteistä pyhää ja rukoilemme toistemme ja toistemme työn puolesta, se vahvistaa yhteistä todistustamme, rakentaa rauhaa ja lisää rakkautta toisiimme – ja koko maailmaa kohtaan.

Siunattua lähetyspyhää!

Laura Häkli, pääsihteeri, Suomen Ekumeeninen Neuvosto

Inledning

När vi i olika kyrkor firar den ekumeniska missionshelgen, kommer vi egentligen till ekumenikens själva rötter, till de kristnas enhet och gemenskap. Jesu bön om de kristnas enhet var uttryckligen knuten till att den ömsesidiga kärleken och enheten mellan Jesu efterföljare, trots deras olikheter, skulle få andra att tro: ”För att världen ska tro att du har sänt mig.”

De kristnas enhet och mission hör alltså mycket nära samman.

Vi kan också föreställa oss det motsatta alternativet, eller rättare sagt: vi lever ofta mitt i det. Jesu efterföljares brist på enhet, splittring och till och med konflikter driver människor bort, ökar misstron och förstärker kritiken mot kyrkan och kristendomen. Kan de där som ständigt grälar inte ens leva i fred med varandra? Varför skulle jag då tro på budskapet om en kärleksfull Gud som de försöker förmedla?

Temat för årets missionshelg är därför mycket träffande: tro och otro. Vi alla kan påverka vilken bild vi ger av

de kristnas enhet, och ännu viktigare, hur vi förverkligar den i vardagen. När vi firar den ekumeniska missionsvändagen kan vi överskrida de gränser som skiljer kyrkosamfundet åt och i stället fokusera på gemenskapen, på bönen för varandra och för hela världen samt på att förkunna det glada budskapet.

I Finland har den ekumeniska missionshelgen firats i över ett kvarts sekel under den andra helgen i oktober, i år den 10–11 oktober. Denna söndag uppmanas vi att särskilt be för missionsarbetet i de församlingar och organisationer som verkar på vår egen hemort. Vi kan bjuda in missionsengagerade från grannförsamlingar till våra samlingar för att dela tankar och erfarenheter från missionsarbetet. Vi kan lära oss att djupare förstå och uppskatta varandras arbete och stärka vårt gemensamma kristna vittnesbörd.

När vi i olika kyrkosamfund, församlingar och kristna gemenskaper firar denna gemensamma högtid och ber för varandra och för varandras arbete, stärks vårt gemensamma vittnesbörd, freden byggs upp och kärleken till varandra och till hela världen växer.

Välsignad missionshelg!

Laura Häkli, generalsekreterare, Ekumeniska Rådet i Finland

Evangeliumiteksti

Joh. 9:24-38

Usko ja epäusko

Evangeliumiteksti sokeana syntyneestä miehestä vie meidät konkreettisesti tavalla Jumalan kohtaamisen äärelle.

Sokea Bartimaios, jolla inhimillisellä tasolla ei ollut mitään tässä maailmassa, jaksoi odottaa Kristuksen kohtaamista kotikaupunkinsa portilla kerjäten ja luottaen ohikulkijoiden sääliin ja myötätuntoon. Ja kun Jeesus viimein tulee miehen luokse ja antaa hänelle näön, hän uskoo ja saa näkönsä.

Vaikka hän oli sokea, hän näki ja uskoi. Ja suurin osa fariseuksista näkivät ja silti olivat sokeita. Sama koskee meitä kaikkia. Usein epäilemme ja kuljemme kärsivän lähimmäisemme ohi. Jokainen ihminen on Jumalan kuva, voisimme sanoa sakramentti. Olemme kutsuttuja levittämään Kristuksen valoa ja rakkautta kaikkialle eli saamme olla näkyviä merkkejä Jumalan läsnäolosta, erityisesti hädänalaisille ja kärsiville. Jokainen kohtaaminen on tärkeä, sillä jokaisessa ihmisessä kohtaamme itse Kristuksen.

Jeesuksen aikana sairautta pidettiin yleensä rangaistuksena jostakin synnistä. Ajatus istui sitkeässä ihmisten mielissä. Pelko ja häpeä eristi sairaat muusta yhteiskunnasta ja sosiaalisen turvaverkon puuttuminen ajoi sairaat ja köyhät tukalaan tilanteeseen.

Kristuksen vapauttava sanoma toi toivon ja ilon maailmaan rangaistuksen ja häpeän tilalle. Kirkko on aina huolehtinut sairaista ja köyhistä, jo silloin kun kukaan muu ei sitä tehnyt. Näin saamme olla vaeltavia sakramenteja, Jumalan rakkauden merkkejä kaikille ihmisille. Jokainen on kutsuttu pyhyyteen, jokainen on arvokas ja ainutlaatuinen ja jokaisella on oikeus elämään sillä Jeesus Kristus itse on elämä ja iankaikkisuus. Amen.

Marko Pitkäniemi, diakoni, Katolinen kirkko Suomessa

Evangelietext

Joh. 9:24-38

Tro och otro

Evangeliet om den blindfödde mannen för oss på ett konkret sätt till mötet med Gud.

Den blinde Bartimaïos, som på ett mänskligt plan inte ägde någonting i denna värld, orkade vänta på mötet med Kristus vid porten till sin hemstad. Där satt han och tiggde, förlitande sig på förbipasserandes medlidande och barmhärtighet. Och när Jesus till sist kommer till honom och ger honom synen tillbaka, tror han och får sin syn.

Fastän han var blind såg han och trodde. Och de flesta fariséerna såg, men var ändå blinda. Detsamma gäller oss alla. Ofta tvivlar vi och går förbi vår lidande nästa. Varje människa är skapad till Guds avbild. Vi skulle kunna säga att varje människa är ett sakrament, ett synligt tecken på Guds närvaro. Vi är kallade att sprida Kristi ljus och kärlek överallt och att vara synliga tecken på Guds närvaro, särskilt för dem som är nödställda och lider. Varje möte är viktigt, eftersom vi i varje människa möter Kristus själv.

På Jesu tid betraktades sjukdom oftast som ett straff för någon synd. Denna föreställning satt djupt rotad i människors sinnen. Rädsla och skam isolerade de sjuka från det övriga samhället, och avsaknaden av sociala skyddsnät försatte de sjuka och fattiga i en svår situation.

Kristi befriande budskap förde hopp och glädje till världen i stället för straff och skam. Kyrkan har alltid tagit hand om de sjuka och de fattiga, redan på den tid då ingen annan gjorde det. Så får också vi vara vandrande sakrament, tecken på Guds kärlek till alla människor. Var och en är kallad till helighet. Varje människa är värdefull och unik, och var och en har rätt till livet, eftersom Jesus Kristus själv är livet och evigheten. Amen.

Marko Pitkäniemi, diakon, Katolska kyrkan i Finland

Vanhan testamentin teksti

Jesaja 8:11–15

”Lujalla kädellä Herra veti minut pois siltä tieltä, jota tämä kansa kulkee. Hän sanoi: - Älkää sitä kutsuko salaliitoksi, mitä tämä kansa salaliitoksi kutsuu. Älkää vavisko, älkää sitä pelätkö, mitä se pelkää. Pitäkää te Herra Sebaot pyhänä, pelätkää vain häntä, vaviskaa hänen edessään. Hänestä on tuleva solmu ja este, kompastuskivi, kallionlohkare Israelin kahden kuningashuoneen tielle, Jerusalemin asukkaille loukku ja ansa. Monet heistä kompastuvat, syöksyvät nurin niskoin, loukkaantuvat, tarttuvat ansaan, jäävät kiinni.”

Tämän vuoden ekumeenisen lähetyspyhän teemana on usko ja epäusko. Päivän Vanhan Testamentin tekstissä viitataan Kristukseen kompastukivenä. Ajatus Vapahtajasta kompastukivenä ei ole uuden ajan keksintöä, vaan jo apostoliselle ajalle ominainen ajatus. Kristuksen opetus ei aina sovi meidän odotuksiimme, jolloin saatamme loukkaantua ja kääntyä pois. Tai me torjumme Kristuksen, koska hän vaatii meiltä muutosta jota emme ole valmiit tekemään. Uudessa Testamentissa viitataan tämän päivän Jesajan tekstiin useassa eri kohdassa. Apostoli Paavali yhdistää roomalaiskirjeessään Jesajan jakeen 8:14 sisällön Jesajan jakeeseen 28:26 joka kuuluu näin: ”Siksi Herra Jumala sanoo näin: – Katsokaa: minä lasken Siioniin

peruskiven, huolella valitun kivipaaden, kallisarvoisen kulmakiven sitomaan vankkaa perustaa. Joka uskoo, ei horju.” Roomalaiskirje 9:32-33 kuuluu näin: ”Miksi ei? Siksi, että israelilaiset eivät lähteneet uskon tielle vaan tekojen. He ovat kompastuneet siihen kiveen, josta on kirjoitettu: – Minä asetan Siioniin kiven, johon he kompastuvat, kallion, johon he loukkaavat itsensä. Mutta joka häneen uskoo, ei joudu häpeään.”

Apostoli Pietari kirjoittaa asiasta seuraavasti (1. Piet. 2:7-8): ”Te, jotka uskotte, saatte siis osaksenne tämän arvon ja kunnian, mutta niille, jotka eivät usko, »kivestä, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakivi, kompastuskivi ja kallio johon langetaan». Koska he eivät tottele sanaa, he kompastuvat, ja se heidän osakseen on määrättykin.”

Usko ja epäusko kuuluvat ihmisen elämään. Ne saattavat jakaa meidät uskoviin ja ei-uskoviin tai ne saattavat vaihdella omassa ajattelussamme. Jokainen meistä kokee epäuskon hetkiä, mutta rukous, sekä yksityinen rukouksemme, että yhteinen rukous seurakunnissamme kantaa meitä eteenpäin. Tärkeää on osallistua säännöllisesti ehtoollisen pyhään sakramenttiin ja jättää itsemme sekä toisemme Kristuksen, Jumalan haltuun. Aamen.

Isä Tapio Rautamäki, pappi, Helsingin ortodoksinen seurakunta

Gamla testamentets text

Jesaja 8:11-15

”Med stark hand drog Herren mig bort från den väg som detta folk vandrar. Han sade:
'Kalla inte för sammansvärjning det som detta folk kallar sammansvärjning. Frukta inte det som de fruktar, och bäva inte för det. Herren Sebaot skall ni hålla helig; honom skall ni frukta, inför honom skall ni bäva. Han skall bli en helgedom, men också en stötesten och en klippa till fall för Israels båda hus, en snara och en fälla för Jerusalems invånare. Många av dem skall snava, falla och krossas, fastna i snaran och fångas.”

Temat för årets ekumeniska missionshelg är tro och otro. I dagens gammaltestamentliga text hänvisas till Kristus som stötestenen. Tanken på Frälsaren som en stötesten är ingen modern uppfinning, utan något som redan hörde till den apostoliska tidens tänkande. Kristi undervisning stämmer inte alltid överens med våra egna förväntningar. Då kan vi ta anstöt och vända oss bort. Eller så förkastar vi Kristus därför att han kräver en förändring av oss som vi inte är beredda att genomföra. I Nya testamentet hänvisas det på flera ställen till dagens text från Jesaja. Aposteln Paulus sammanfogar i Romarbrevet innehållet i Jesaja 8:14 med Jesaja 28:16, som lyder: ”Därför säger Herren Gud så: Se, jag lägger i Sion en grundsten, en utvald och dyrbar hörnsten som ger en fast grund. Den som tror skall inte vackla.” Romarbrevet 9:32–33 lyder: ”Varför inte? Därför att de inte sökte rättfärdigheten genom tro utan som om den kunde vinnas genom gärningar. De har snubblat på stötestenen, som det står skrivet: 'Se, jag lägger i Sion en sten som man snavar på, en klippa som man stöter sig mot. Men den som tror på honom skall inte komma på skam.”

Aposteln Petrus skriver på följande sätt (1 Petr. 2:7–8): ”För er som tror är den alltså dyrbar. Men för dem som inte tror har 'stenen som byggnadsarbetarna förkastade blivit en hörnsten, en stötesten och en klippa till fall'. De stöter emot därför att de inte lyder ordet, och till det var de också bestämda.”

Tro och otro hör till människans liv. De kan dela oss i troende och icke-troende, men de kan också växla inom vårt eget tänkande. Var och en av oss upplever stunder av otro. Men bönen, både vår personliga bön

och den gemensamma bönen i våra församlingar, bär oss vidare. Det är viktigt att regelbundet delta i den heliga nattvarens sakrament och att överlämna både oss själva och varandra i Kristi, Guds, händer. Amen.

Fader Tapio Rautamäki, pastor, Helsingfors ortodoxa församling

Uuden testamentin teksti

2. Kor. 1:18–22

Jumala voi todistaa, etten sano teille sekä: ”Kyllä” että: ”Ei.” Eihän myöskään Jeesus Kristus, Jumalan Poika, jota minä, Silvanus ja Timoteus olemme teille julistaneet, tullut ollakseen sekä ”kyllä” että ”ei”, vaan hänessä toteutui ”kyllä”. Ovathan Jumalan lupaukset, niin monta kuin niitä on, saaneet hänessä vahvistuksen. Siksi mekin vastaamme hänen kauttaan: ”Aamen”, Jumalan kunniaksi. Mutta Jumala itse vahvistaa meitä ja teitä uskossamme Kristukseen, Voideltuun, ja on myös antanut meille voitelunsa: hän on painanut meihin sinettinsä ja antanut meidän sydämiimme vakuudeksi Hengen.

Kristuksen evankeliumi sopii huonosti meidän totuudenjälkeiseen aikaamme, jossa ajatellaan jokaisella olevan oma totuutensa eikä kaikille yhteistä totuutta ole. Oma aikamme on täynnä tulkintoja ja mielipiteitä, uskomuksia ja näkemyksiä. Evankeliumi – tai laajemmin Jumalan sana – on kuitenkin Totuus isolla alkukirjaimella kaikille ihmisille kaikkina aikoina. Sitä meidät on lähetetty julistamaan aina ja kaikkialla. Emme vie ihmisille omia käsityksiämme vaan julistamme heille Kristuksessa ihmiseksi tullutta taivaallista totuutta. Hänessä kaikki Jumalan lupaukset, jotka hän on antanut kansalleen historian saatossa, ovat saaneet ja saavat vahvistuksen. Hänessä on Jumalan ”Aamen”. Hän on Jumalan lopullinen ja täydellinen ilmoitus.

Oma aikamme ei lopulta ole kovin erilainen kuin ensimmäisten kristittyjen aika. Pontius Pilatuksen kyyninen kysymys: ”Mitä on totuus?” hänen kuulustellessaan Jeesusta voisi hyvin olla tämän päivän postmodernin ihmisen lausahdus. Onko mitään totuutta? Ensimmäisten kristittyjen maailmassa oli lukuisia käsityksiä jumalista ja jumaluuksista, monenlaisia toistensa kanssa kilpailevia filosofioita, ja uusia uskonnollisia virtauksia tuli varsinkin idästä. Jotkut uskoivat tuntevansa salatun tiedon, toisia kiehtoivat mysteeriuskontojen riitit, jotkut vannoiivat vanhojen jumalien nimeen ja uhrasivat niiden temppeleissä. Kaikki kävi, kunhan keisarin geniukselle, suojelushengelle, uhrattiin. Sellaisessa maailmassa pieni joukko kristittyjä julisti Jumalaa, joka on kaiken ja kaikkien Luoja, ja Kristusta, joka on noussut kuolleista ja tulee kerran tuomitsemaan koko maailman. Ja kristittyjen julistus, vaikka oli juutalaisten mielestä jumalanpilkkaa, viisaitten kreikkalaisten mielestä pelkkää hullutusta ja roomalaisen valtakoneiston mielestä uskottomuutta valtiota kohtaan, lopulta voitti ihmisten sydämet puolelleen. Kristuksen evankeliumissa oli ja on Jumalan voima.

Meidän tehtävämme on julistaa selkeää evankeliumia, olla Kristuksen ”kyllä” tässä maailmassa. Meidän kutsumuksemme on luottaa siihen, että Jumalan sana tekee juuri sen työn, jonka tähden Jumala on sen lähettänyt. Kristuksen evankeliumi valloittaa yhä edelleen sydämiä lähellä ja kaukana.

Ville Auvinen, lähetysjohtaja, Sley

Nya testamentets text

2. Kor. 1:18–22

Gud kan vittna om att jag inte säger till er både: ”Ja” och: ”Nej”. Inte heller Jesus Kristus, Guds Son, som jag, Silvanus och Timoteus har förkunnat för er, kom för att vara både ”ja” och ”nej”, utan i honom blev ”ja” verklighet. Ty alla Guds löften, hur många de än är, har fått sin bekräftelse i honom. Därför svarar också vi genom honom: ”Amen”, Gud till ära. Men Gud själv befäster både oss och er i vår tro på Kristus, den Smorde, och har också smort oss: han har satt sitt sigill på oss och gett Anden i våra hjärtan som en garanti.

Kristi evangelium passar illa in i vår post-sanningstid, där man tänker att var och en har sin egen sanning och att det inte finns någon gemensam sanning för alla. Vår tid är fylld av tolkningar och åsikter, övertygelser och uppfattningar. Evangeliet, eller mer allmänt Guds ord, är dock Sanningen med stort S för alla människor i alla tider. Det är detta vi har sänts att förkunna alltid och överallt. Vi förmedlar inte våra egna uppfattningar till människor, utan förkunnar för dem den himmelska sanning som blev människa i Kristus. I honom har alla Guds löften, som han har gett sitt folk genom historien, fått och får sin bekräftelse. I honom finns Guds ”Amen”. Han är Guds slutgiltiga och fullkomliga uppenbarelse.

Vår egen tid är i slutändan inte särskilt olik de första kristnas tid. Pontius Pilatus cyniska fråga: ”Vad är sanning?” när han förhörde Jesus, kunde mycket väl vara ett uttalande från den postmoderna människan av idag. Finns det någon sanning? I de första kristnas värld fanns det otaliga föreställningar om gudar och gudomligheter, många konkurrerande filosofier, och nya religiösa strömningar kom särskilt från öst. Några trodde sig känna till en hemlig kunskap, andra fascinerades av mysteriereligionernas riter, några svor vid de gamla gudarnas namn och offrade i deras tempel. Allt var tillåtet, bara man offrade åt kejsarens genius, hans skyddsande. I en sådan värld förkunnade en liten grupp kristna Gud, som är alltings och allas Skapare, och Kristus, som har uppstått från de döda och en gång ska döma hela världen. Och de kristnas förkunnelse, som av judarna ansågs vara hädelse, av de visa grekerna rent dårskap och av den romerska statsmakten illojalitet mot staten, vann till slut människors hjärtan. I Kristi evangelium fanns och finns Guds kraft.

Vår uppgift är att förkunna ett klart evangelium, att vara Kristi ”ja” i denna värld. Vår kallelse är att lita på att Guds ord utför just det verk för vilket Gud har sänt det. Kristi evangelium erövrar fortfarande hjärtan, både nära och fjärran.

Ville Auvinen, missionsdirektör, Sley

Rukous lähetystyön puolesta

Rakas Jumala,

Vahvista meissä elävä usko – ei ylpeä tai omaan voimaan luottava, vaan nöyrä ja sinuun turvautuva.

Kun epäusko hiipii mieleemme, anna meidän muistaa, että sinä olet uskollinen, silloinkin kun me horjumme.

Siunaa lapsiasi kaikkialla maailmassa. Anna meidän löytää kaikki rajat, kielimuurit ja erilaisuudet ylittävä yhteys sinussa.

Opeta meitä rakastamaan toisiamme, niin että maailma näkisi sinun rakkautesi heijastuvan meistä.

Murra eripuraisuus, rakenna ykseyttä, ja johdata meitä kulkemaan yhdessä sinun tietäsi sinun sanasi ja esimerkkisi mukaisesti.

Anna meille rohkeus todistaa uskosta, herkkyyys kohdata toinen ihminen ja viisautta kertoa evankeliumin ilosanoma ajassamme.

Muistamme erityisesti niitä, jotka tekevät lähetystyötä lähellä ja kaukana. Suo heille voimaa, suojaa ja iloa palvelutyöhön.

Avaa sydämiä kuulemaan hyvät uutiset Jeesuksesta ja sytytä monien sydämiin uskon kipinä.

Tee meistä rauhan ja toivon välikappaleita tässä maailmassa.

Tätä rukoilemme

Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen.

Aamen.

Aimo Helminen, kirkkokunnan johtaja, Suomen Adventtikirkko

Bön för missionsarbete

Käre Gud,

Stärk den levande tron i oss, inte en tro som är stolt eller förtröstar på sin egen kraft, utan en tro som är ödmjuk och förtröstar på dig.

När tvivlet och otron smyger sig in i våra sinnen, hjälp oss att minnas att du är trofast, också när vi vacklar.

Välsigna dina barn över hela världen. Låt oss finna den gemenskap i dig som överskrider alla gränser, språkbarriärer och olikheter.

Lär oss att älska varandra, så att världen får se din kärlek återspeglas i oss.

Bryt sönder splittringen, bygg upp enheten och led oss att vandra tillsammans på din väg enligt ditt ord och ditt exempel.

Ge oss mod att vittna om tron, känslighet att möta vår nästa och visdom att förkunna evangeliets glada budskap i vår tid.

Vi ber särskilt för dem som utför missionsarbete nära och fjärran. Ge dem kraft, beskydd och glädje i deras tjänst.

Öppna människors hjärtan för att höra de goda nyheterna om Jesus och tänd trons gnista i många hjärtan.

Gör oss till redskap för fred och hopp i denna värld.

Detta ber vi om

i Faderns och Sonens och den heliga Andens namn.

Amen.

Kirjoittajat / Medverkande

Ville Auvinen, lähetysjohtaja, Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys

Aimo Helminen, kirkonjohtaja, Suomen Adventtikirkko

Marko Pitkäniemi, diakoni, Katolinen kirkko Suomessa

Isä Tapio Rautamäki, pappi, Helsingin ortodoksinen seurakunta

Työryhmä/Arbetsgruppen

Ville Auvinen (SLN, ev.lut.), Aimo Helminen (SVKN, adv.), Marko Pitkäniemi (SEN, kat.)

isä Tapio Rautamäki (SEN, ort.).

Julkaisijat

Suomen Lähetysneuvosto, SLN, www.lahetysneuvosto.fi

Suomen Ekumeeninen Neuvosto, SEN, www.ekumenia.fi

Suomen Vapaakristillinen neuvosto, SVKN, www.svkn.fi

SUOMEN EKUMEEININEN NEUVOSTO
EKUMENISKA RÅDET I FINLAND

Suomen
lähetysneuvosto

SVKN

Suomen vapaakristillinen neuvosto